

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

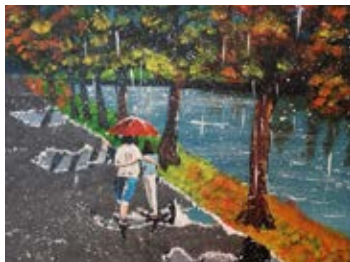
Iulie (Cuptor)
nr. 7 (67) / 2022

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Ce ne este de folos?

Citiți în pagina 1

Ploaia, agheasma cu care
ne sfințește Dumnezeu

Citiți în pagina 4

Sfânta Mare
Muceniță Marina

Citiți în pagina 14

Războiul din noi

Citiți în pagina 6

Biserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înaintea
Nu-ți da nici bătă nici toia
Îți da pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

Ce ne este de folos?

Cu voia Domnului și cu bucurie mare, încep aceste câteva rânduri, sperând ca harul lui Dumnezeu să se reverse peste toți cei care s-au străduit pentru prosperitatea revistei noastre, dar și peste cei care s-au ostenit să citească și să înțeleagă cu inima toate cele ce redacția noastră încearcă să le ofere iubitorilor de frumos. Acum, în plin sezon de vară, gândurile multora dintre noi se îndreaptă îndeosebi către vacanța mult așteptată, pe care cei mici împreună cu cei mari au planificat-o până la cele mai mici detalii. Dar cum orice plan îndrăzneț este întemeiat pe o bază materială, scurta noastră vacanță nu face excepție de la regulă. Dacă în tinerețe toate veneau de la sine, cu trecerea timpului grijile vieții ne-au îmbrăcat sufletul cu o mantie cenușie, mulți dintre noi devenind robi ai celor materiale, alungând inocența copilăriei în schimbul banilor, al puterii și chiar al invidiei și al urii. Mă gândeam adeseori cât de liniștiți am fi dacă am realiza că ceea ce avem și ceea ce suntem, nu este decât crucea pe care Domnul Hristos a ales-o ca fiind cea mai potrivită pentru fiecare dintre noi. Am decis să abordez acest subiect nu din lipsă de idei, ci pentru că, fără să realizăm și pentru „a fi în rând cu lumea” sau mai bine spus, cu persoanele cu care ne identificăm, suntem dispuși să recurgem la multe lucruri și fapte care nu sunt compatibile cu statutul de creștin. Chiar dacă locul de muncă este îndeosebi „câmpul de luptă”, unde fiecare caută să-și afirme superioritatea și să-și asigure un viitor, dorința acerbă pentru putere și avere nu se oprește doar aici. Spun acestea, pentru că stilul de viață, atitudinea comportamentală și temperamentul se încrustează în ADN-ul fiecăruia, aducând leziuni nu doar sufletului nostru, ci producând tulburare tuturor celor care sunt în contact cu noi, fiind puși să alegem între dobândirea bogăției și comportamentul nostru față de cel de lângă noi. Îmi spunea cineva că oricând (și fără să stea pe gânduri) ar accepta o poziție (socială) înaltă, cu bani și toate cele ce decurg din ea, în detrimentul unui statut mediocru. Până la urmă, Domnul Hristos nu a condamnat bogăția, ci doar scopul prin care și pentru care este dobândită și folosită. Din păcate, ceea ce nu a reușit vechea dictatură, cu toată prigoana și lipsa de libertate, a reușit societatea de astăzi, prin faptul că ne-a dat „libertatea” ce te determină să fii „în rând cu lumea”. Scriind aceste rânduri, îmi aduc aminte de cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „...căci voi, fraților, ați fost chemați la libertate; numai să nu folosiți libertatea ca prilej de a sluji trupului, ci slujiți unul altuia prin

iubire” (Galateni 5, 13).

Poate nu ați fost atenți la un mic detaliu: cu toții căutăm cu disperare să avem – și dacă se poate – cât mai mult. Judecăm pe cei de lângă noi și suntem judecați la rândul nostru de ceilalți, după valoarea funcției și a bunurilor avute sau, ca să fiu mai pe înțeles, ținem „contabilitatea” celui de lângă noi. Ne străduim să ne menținem poziția și statutul în societate, fără să mai punem în valoare omenia. Părintele Galeriu spunea că: „Iubirea de fratele a fost înlocuită cu iubirea de a avea!”. Iar părintele Iulian ne spunea adeseori că, degeaba postim și căutăm să arătăm evlavie în fața celor de lângă noi, dacă inima noastră judecă, osândește și rupe din imaginea fratelui.

Domnul Hristos, pentru a ne tâlcui cele ce nu pot fi înțelese cu mintea, săvârșea minuni în văzul mulțimii ori le vorbea prin pilde. Întrucât puterea de a face minuni nu este la îndemâna orișicui, așa cum v-am obișnuit și în alte articole, pentru a înțelege mai bine ceea ce ar vrea Domnul Hristos de la noi, vă voi „oferi” o scurtă povestioară din care fiecare va extrage ceea ce îi este de folos:

„Un om sărman, om bun la suflet, avea obiceiul să spună tuturor:

– Vedeți cum e lumea asta? Cei mari au de toate și sunt primiți oriunde cu mare pompă, în timp ce pe noi, cei simpli, nimeni nu ne bagă în seamă. Cum de este posibil așa ceva, cum de se poate una ca asta? Vom ajunge noi pe lumea cealaltă și vom vedea cum o fi și acolo...

Azi așa, mâine așa, până când omul nostru a visat, într-o noapte, ceva nemaipomenit: se făcea că murise și ajunsese la Poarta Raiului. Acolo, ce să vezi, veselie multă, îngeri adunați să-l întâmpine pe noul sosit, bucurie mare! Dar, când să intre pe poarta aceea minunată, înconjurată de tot acel alai, un înger se apropie de sărmanul nostru și îi spuse:

– Omule, nu poți intra pe aici, du-te ceva mai încolo și vei găsi o porțiță mai mică, păzită de un înger. Intră pe acolo și, mai târziu, ne vom revedea în grădinile minunate ale Raiului.

– Atunci, pentru cine sunt toate aceste pregătiri?, a mai întrebat omul mirat.

– Ei, așteptăm pe un boier care a murit odată cu tine și care, din clipă în clipă, trebuie să ajungă aici. Pentru venirea lui este sărbătoare și ne pregătim să-l întâmpinăm cum se cuvine.

– Bine, îngerule, dar cum se poate una ca asta? Cât am trăit în lume, am văzut nedreptăți multe, dar și aici, cum de e cu puțință? Contează că el are bogății și eu nu?

– Omule, pentru a te mântui nu contează ce ai avut – fie că ai fost sărac, fie bogat – ci ceea ce ai făcut cu tot ce Dumnezeu ți-a dăruit. Dacă ai fost sărac și ai știut să împărți și celorlalți din puținul de care ai avut parte, te vei mântui negreșit. Dacă ai fost bogat, cu atât mai mult ai fi putut dăru cu drag celor mai necăjiți decât tine.

Fie că ești sărac sau bogat, important este să rămâi om.

– Dar atunci, dacă și eu și boierul vom intra în Rai, pentru ce este venirea lui așa o sărbătoare?

– Omule, creștini ca tine vin aici în fiecare zi cu miile și sunt bine primiți cu toții. Dar, un boier de când n-a mai ajuns aici, în Rai...”

Cât de frumoase sunt aceste cuvinte! Oare, pentru a înțelege că tot ceea ce avem ne este dăruit de către Însuși Dumnezeu, este nevoie de minuni? Faptul că te-ai ridicat din pat dimineata, faptul că ai o familie, un serviciu, o casă și multe altele, nu este o minune? Personal, mulțumesc Domnului pentru tot ceea ce mi-a dăruit și cred cu tărie că toate acestea sunt minuni pe care le-am trăit și văzut. Ce minune poate fi mai mare decât să-ți îi în brațe copilul pe care ți l-ai dorit? Sau ce minune poate depăși starea când, ca urmare a rugăciunilor către Maica Domnului (sau / și către sfântul ocrotitor), te-ai ridicat din patul de spital și te-ai întors la cei dragi plin de speranță și cu o viață nouă? Slăbănogul de la scăldătoarea Viteza a așteptat 38 de ani pentru vindecare. Oare, pentru a face o schimbare în viața sa, a avut nevoie de o minune mai mare decât aceasta? Sau, poate l-a cerut Domnului și o funcție de demnitar în imperiu și noi nu știm! Dar, ceea ce știm sigur, este că vindecarea a avut un preț: pocăința. Pentru că Domnul i-a spus: „Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău.” (Ioan 5, 14).

În încheiere, cred că trebuie să fim mai orbi decât orbul din naștere (Ioan 9, 1-7) pentru a nu vedea cu ochii inimii că tot ceea ce avem și tot ceea ce ni se întâmplă, doar cu voia Domnului sunt. De asemenea, cred că dacă vom înțelege că trebuie să ne ducem crucea pe calea pe care El o dă fiecăruia dintre noi, ar dispărea dintre noi pizma, dușmănia, clevetirea, bârfa și toată lepra sufletului. Într-adevăr, cu mentalitatea nu este ușor să te lupți, dar dacă vom examina cu atenție cuvântul îngerului din povestioară: „Omule, pentru a te mântui nu contează ce ai avut – fie că ai fost sărac, fie bogat – ci ceea ce ai făcut cu tot ce Dumnezeu ți-a dăruit”, vom înțelege că bogăția sau sărăcia nu favorizează pe nimeni și nici Dumnezeu nu te vede mai bine dacă ești bogat sau sărac. Până și nelămurirea de ce bogatul este primit cu mult fast în Rai este explicată de înger, pentru că Însuși Mântuitorul ne spune: „Bucurați-vă cu Mine, că am găsit oaia cea pierdută. Zic vouă: Că așa și în cer va fi mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepti, care n-au nevoie de pocăință.” (Luca 15, 6-7). Deci, să lăsăm grijile în seama Domnului, rugându-L să ne dăruiască toate cele pe care ni le consideră de folos, iar noi, întăriți în credință, să ne bucurăm de vară, de soare și de tot ceea ce ne-a dăruit și să nu uităm că nu toți se bucură (au parte) de ceea ce nouă ni se pare firesc să avem.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ploaia, agheasma cu care ne sfințește Dumnezeu

Scriitoarea Magdalena-Dorina Suciu spune foarte frumos: „Cum ploaia trece prin ochii lui Dumnezeu, mi-e tare drag să o privesc.”. Și mie îmi place să o privesc, dar... adesea, înainte de a ieși din casă, caut pe internet să văd cum va fi vremea și, dacă văd cumva că va ploua, mă mâhnesc. Sau, dacă nu aflu dinainte că va ploua, dar se întâmplă să mă prindă o torențială pe drum, imediat mă supăr.

În schimb, dacă sunt în casă și nu am de ieșit, iar afară plouă frumos, în timp ce privesc pe geam, instinctiv îmi vine un gând de bucurie și îmi spun: „Ce bine! Natura are atâta nevoie de ploaie! Slavă lui Dumnezeu!”. Dar...de ce nu pot privi mereu ploaia ca pe o binecuvântare?

Sfântul Vasile ne mustră prin cuvintele sale, zicându-ne că mulți dintre noi blestemăm ploaia „fără a ști că ea aduce belșugul, având darul de a alunga foamea”. Așa este. Ploaia este unul dintre darurile cele mai prețioase pe care le primim de la Dumnezeu, deoarece dacă nu ar ploua, nu ne-am putea bucura de roade, deci, în timp, nu am mai putea supraviețui...

Nu degeaba se spune că „ploaia de mai face mălai”. Cum, anul acesta, în prima parte a lunii mai, nu a plouat suficient de mult, iar pământul era foarte uscat, părintele de la parohia noastră din Siret, împreună cu credincioșii, s-a rugat „plecând genunchii” pentru ploaie. În fiecare an procedăm așa, noi, cei ai bisericii, dar...cine să ne înțeleagă? Atunci când Dumnezeu ne trimite darul Său, noi ne tulburăm și-L rugăm să aducă soarele, iar apoi...ne rugăm plângând pentru ploaie, pentru a ne putea hrăni și pentru a putea trăi... „Toată lumea vrea fericire, nimeni nu vrea durere, dar nu poți avea curcubeu fără un pic de ploaie.” (Khalil Gibran).

Nu vreau să dezvolt nici despre cât de nemulțumitori și de nehotărâți suntem

în ceea ce privește vremea, nici despre „curcubeul de după furtună” și nici despre beneficiile ploii asupra pământului, dar îmi doresc să vă redau câteva citate foarte frumoase despre acest mare dar pe care-l primim, cu speranța că vom reuși să vedem ploaia cu alți ochi, să o prețuim mai mult și să ne bucurăm atunci când prognoza anunță averse, deoarece acestea sunt tocmai agheasma cu care bunul Dumnezeu, în mila Sa, ne sfințește pământul, roadele și pe noi, copiii Lui:

„Cerul sărută pământul prin ploi, pământul sărută cerul prin flori.” – Rabindranath Tagore

„Ploaia...raze de soare în formă lichidă.” – Valentin Bărbulescu

„Ploaia este o tobă care face să danseze rădăcinile.” – Alexandre Amprimoz 🌧️

Ioana Sanciuc, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

Mai bine să fii adăpost
Decât să stai fără de rost,
Își spuse polonicu-n gând.
– Dormiți, furnicil șopti el blând.

Dar ploaia s-a oprit curând.
S-au dus furnicile, pe rând,
Iar polonicu-n urma lor
E singur iar... dar zămbitor.

Războiul din noi

Dragi prieteni, iată că Dumnezeu, prin marea Sa milostivire, ne-a mai îngăduit a trece cu bine și de prima lună de vară și, astfel, să pășim în cea de-a doua, a lui cuptor, cum mai este denumită luna iulie. În câteva rânduri, ca o continuare a articolului anterior, aș vrea să vă vorbesc despre cel mai mare dușman al sufletului nostru, care suntem chiar noi înșine.

Acum vă veți întreba care este temeiul pentru care fac această afirmație. Simplu, deoarece noi, prin patimile noastre, prin ispitele cărora ne este din ce în ce mai greu să le facem față, dar și prin „lenea” noastră spirituală, „ne ucidem” pe noi înșine. Dar cea care moare e cea mai importantă parte din noi, și anume sufletul, care dacă nu este „hrănit” cu rugăciune, cu post și cu o viață ascetică înaltă, îl putem într-o secundă pierde și vom ajunge inevitabil în situația de a-L îndepărta pe Dumnezeu de noi, de a ne înstrăina de tot ce este sfânt și vom ajunge să fim prizonierii propriilor noastre păcate, netrebnicii și fantasmе care, dacă se vor instala în viața noastră, vor ajunge la un moment dat să ne conducă, ne vom scărda în abisul păcatelor și vom intra pe un drum fără ieșire. Însă, dacă vom fi aidoma unor soldați bine antrenați, având ca principale arme de luptă rugăciunea, postul și faptele bune, vom reuși într-un final să învingem demonii dinlăuntrul nostru și să câștigăm războiul cu noi înșine, căci așa cum se spune și în Evanghelia după Marcu (9, 29): „Acest neam de draci cu nimic nu poate ieși, decât cu post și cu rugăciune”, tot așa să încercăm să biruim fiecare în bătălia noastră proprie, cu tot ceea ce ne ține la distanță de Tatăl Cereșc.

Închei aceste rânduri cu credința și nădejdea că vom reuși să ieșim din robia patimilor, pentru ca astfel să ne putem apropia mai mult de Împărăția cea Veșnică, gătită nouă, oamenilor!

Pace și bucurie sfântă!

„Boala cea mai rea este aceea care macină pe om fără ca el să o știe.” - Sfântul Ioan Gură de Aur

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Omagiu părintelui Nicolae Steinhardt

Pentru că luna aceasta se împlinesc 110 ani de la nașterea părintelui Nicolae Steinhardt, monahul de la Rohia, am găsit de cuviință să vă vorbesc și domniilor voastre câte puțin despre el, deși cred că vă este tuturor cunoscut și drag foarte.

Cuvântul meu este scurt și nu are pretenția biografiilor sau a recenziilor. Scrierile lui sunt la îndemâna tuturor, căci se găsesc cam în orice librărie sau bibliotecă. Se găsesc, de asemenea, înregistrări și reportaje despre el, ca în cazul multor altora din generația de sacrificiu a poporului român, jertfită în temnițele comuniste.

„Jurnalul fericirii” face parte din bibliografia de bun simț a fiecărui român. Pe lângă valoarea ei literară și istorică, ceea ce impresionează este modul prin care tortura fizică și psihică, foamea, frigul, umilințele, boala și închisoarea dau naștere unor stări de bucurie spirituală prin cunoașterea Dumnezeuului adevărat și prezent. În 1960, în temnița de la Jilava, evreul Nicu Steinhardt este încreștinat de părintele Mina Dobzeu cu „apă viermănoasă” și în mare grabă, pentru a nu fi descoperiți de gardieni. Jurnalul se focalizează pe starea de bucurie în prezența lui Hristos și pe ceea ce rămâne după anihilarea din exterior a oricărei demnități umane: libertatea interioară și bogăția spiritului.

Înzestrat cu o memorie excepțională și cu o cultură de veritabil homo universalis, opera sa reunește într-un mod natural religia, filosofia, literatura, critica literară, istoria și memorialistica. De asemenea, oferă mărturii prețioase despre alte personalități ale timpului și despre viața carcerală. Oricine îl iubește pe Steinhardt îi admiră și stilul puternic individualizat prin care simte lumea și pe care îl redă, cu belșug de afectivitate, și în scris. Eu l-am descoperit la șaisprezece ani, deci mi-a fost de folos atât pentru modul de a mă raporta la Dumnezeu, cât și la conceptul de necredință. Este binecunoscut pasajul care explică paradoxul credinței exprimate de om către Hristos: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!” (Marcu 9, 24).

Cunoscând, în cei 4 ani pe care i-a petrecut în cele mai aprige închisori comuniste,

suferința în mod nemediat – și mai ales suferința nedreaptă – nu este de mirare că viața și patimile Domnului sunt privite prin prisma trăirilor proprii. Arestat pentru vina de a nu-și fi acuzat prietenii în procesul „Pillat-Noica” și denunțat la rândul lui de un prieten apropiat, părintele Nicolae își lasă în urmă tatăl bătrân și îndură bătaia și temniță grea pentru a-și salva demnitatea de om și de prieten.

Înălțimile spirituale la care ajungeau prin rugăciune cei din celulele de la Gherla, Jilava sau Aiud erau o expresie a asumării crucii și puneau în centru pe Hristos Cel răstignit ca model al propriilor suferințe, într-un mod nemediat și neconceptualizat: „El cunoaște deznădejdea și, cu un soi de modestie țărănesc-gospodărească, se îngrijește de soarta locativă a Maicii Sale. Nimic semeț aici, nimic idealist! Câtă distanță între nobila tragedie fastuos-teatrală a lui Socrate și mizerabila moarte a Celuilalt, expus spre ocară în văzul lumii, singur, chinuit, părăsit, îmbiat cu fiere, căruia prea puțin îi arde de filosofie și nici nu-și poate ridica brațul străpuns de un ticălos de piron”.

Colecția de cuvântări din volumul „Dăruind vei dobândi” este o entuziastă expresie a înțelepciunii culese din cultura universală și apoi completate de cea a experiențelor nemijlocite. Părintele Steinhardt își arată și aici dragostea față de neamul românesc, plecând deseori de la un fapt care ar părea să nu aibă vreo legătură cu specificul nostru național. Același procedeu îl întâlnim și în „Cartea Împărtășirii”, în care scriitorul face, pornind de la o singură replică din Caragiale („Iartă-mă, coană Joițico” – „Te iert”), o amplă și entuziastă caracterizare a poporului român. Merită citite și corespondențele sale, și eseurile în care surprinde personalitatea și opera altor scriitori din perioada interbelică. Din scrisorile către Virgil Ierunca, de pildă, avem una dintre cele mai frumoase expresii ale dragostei lui Dumnezeu: „Dumnezeu, în care spui că nu crezi, crede El în tine.”.

Monahul de la Rohia este o personalitate a secolului trecut și, îndrăznesc să spun, un brav ostaș al lui Hristos și de cinste românilor. În ciuda aparenței sale de moșneguț firav și ușor de lacrimă, el a purtat pe umerii săi din povara neamului nostru întreg și de aceea se cuvine să-l cunoaștem, să-l iubim și să îi cinstim memoria.

Ștefania Vaida, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ne-am transformat viața în iad și vrem să ne simțim ca-n rai...

Noi suntem răi, maică! Numai Dumnezeu e bun. Și Dumnezeu de aia S-a făcut om: să ne dea putere să ne facem buni. Fără puterea Lui, niciun om nu poate fi bun. Poate să fie cumsecade... adică, așa, dacă nu-l stârnești.

Ia, stârnește un om bun, să vezi ce poate să facă! Nu? Ei, Dumnezeu ne vindecă de răutate, ne vindecă de vulnerabilitatea la sugestiile celui rău și de firea noastră care, fiind slabă și având nevoi și slăbiciuni, aceste nevoi și slăbiciuni ne împing să fim răi, ca să ne împlinim nevoile. Nu mai stăm să cerem ajutorul lui Dumnezeu. Deci, în momentul în care oamenii nu mai sunt în legătură vie cu Dumnezeu, nu-și dau păcatele să le ridice Dumnezeu – a venit Fiul lui Dumnezeu să ridice păcatul lumii.

Păcatul meu este otrava vieții mele, care se revarsă, în primul rând, asupra copiilor mei, în familia mea, apoi la vecini și în jurul meu! Când eu Îi dau păcatul lui Dumnezeu, El îl ridică de la mine și-mi dă harul Lui. Atmosfera se schimbă. În momentul în care omul n-a mai dat măcar de patru ori pe an, măcar o dată pe an, nu și-a spălat sufletul de aceste păcate, ele au devenit răni. Păcatul e rană, maică! Păcatul este o rană a sufletului. Și așa cum rana trupului se infectează cu microbi și viruși, sau ce se întâmplă acolo, bacterii... așa, rănilor sufletului se infectează cu draci care se cuibăresc în rănilor noastre sufletești. Și acei draci sunt mai activi decât microbi.

Pentru că în trupul nostru există anticorpi, care mai omoară microbii. În sufletul nostru, singurul anticorp împotriva dracilor este Dumnezeu. Și dacă nu-L băgăm efectiv în sângele nostru, în mintea noastră, în trupul nostru, suntem vulnerabili și nu ne putem apăra. Deci, generații de generații nu s-au mai spovedit, omul a acumulat păcate, și-a otrăvit viața cu aceste fapte care ne chinuie, și viața noastră a devenit un iad și am vrea să ne simțim ca-n rai... Omul a devenit tot mai dependent de plăcerea care te face să uiți durerea. Și fără această întâlnire cu Dumnezeu, noi rămânem sclavii plăcerii, că asta e esența căderii omului. Și plăcerea, dacă nu e imediat, produce durere.

Sursa: Maica Siluana – „Cu Hristos te întâlnești, mai întâi, în iad”, Editura Lumea Credenței, București, 2013, p. 102

Cereți ajutorul doctorului, dar rugați-vă, totodată, Domnului și sfinților Lui

Cereți ajutorul doctorului, dar în primul rând rugați-vă, totodată, Domnului și sfinților Lui, ca să îi dea pricepere acestuia să prescrie doctoria potrivită. Faceți tot ce fac oamenii cucernici în asemenea cazuri. Pentru că nu știți unde este ascuns ajutorul lui Dumnezeu pentru bolnavă. Poate că Dumnezeu a hotărât ca ea să fie în starea asta pentru că lucrul acesta îi aduce mântuire – și va rămâne așa toată viața, ca să se mântuiască. Sau poate că Domnul a trimis boala pentru o vreme, ca să pună la încercare credința ei și a părinților ei.

Numai Dumnezeu știe toate acestea. Boala nu e rușine și nu e semn că Dumnezeu l-a lepădat pe om de la Fața Sa. Dimpotrivă, și boala este o milă dumnezeiască. De la Dumnezeu, totul este milă: fie boală, fie sărăcie, fie nevoie. Sora să se roage mai cu râvnă lui Dumnezeu, însă rugându-se să nu spună: „Dă-mi, Doamne, sănătate!”, ci: „Doamne, facă-se voia Ta! Slavă Ție, Doamne! Dacă este plăcut înaintea Ta, Doamne, izbăvește-mă, iar dacă nu este plăcut înaintea Ta, facă-se voia Ta. Cred că și boala aceasta este bună, la fel ca sănătatea. Îți mulțumesc, Milostivule Ziditor!”.

Există boli pe care Domnul nu le lasă să se vindece – atunci când vede că pentru mântuire este mai mare nevoie de boală, decât de sănătate. (Sfântul Teofan Zăvorâtul – Extrase din scrisori către bolnavi cuprinși de akedia)

Sursa: „Akedia, fața duhovnicească a deprimării – Cauze și remedii”, Editura Sophia, București, 2010, p. 146

Strofe pentru suflet

Doamne, Ție îți mulțumesc!

Doamne, Ție îți mulțumesc,
Că sunt viu și că trăiesc
Și că pot să Te slăvesc,
Vreau așa ca să-Ți grăiesc:

Pentru toate câte îmi dai
Și pentru al vieții trai,
Pentru soare, pentru lună,
Pentru a naturii cunună,

Pentru faptul că mă ascuți,
Niciodată nu mă uiți,
Necazuri și bucurii,
Pe toate le voi primi.

Însă, știi că Tu din cer
Ai grijă ca să nu pier
Și că îmi ești Tată Ceresc,
Pentru asta îți mulțumesc!

Pe pământ cât voi trăi
Eu mereu Te voi slăvi
Și voi face voia Ta
De-acum și pururea!

Autor: Gabriel Luca

Am cunoscut...

Am cunoscut ce e durerea,
Apoi tristețea și necazul,
Dar, am găsit mereu puterea
Să mă ridic... să-mi șterg obrazul.

Am cunoscut fără să vreau și moartea,
Când oameni dragi mi-au fost luați pe rând,
Am înțeles că asta îmi e soarta
Și-am stat tăcută, în genunchi plângând.

Am cunoscut oameni ce-au fost fățarnici,
Deși, eu n-am știut și i-am iubit,
Am cunoscut oameni zgârciți sau darnici,
Dar și mulți oameni care m-au rănit.

N-am cunoscut însă ce-i bogăția...
Și nu aș vrea să o cunosc vreodată,
Pentru că știu ce este omenia...
Eu mi-aș dori s-o aibă lumea toată.

Am cunoscut ce este disperarea,
Mi-am pus nădejdea toată-n Dumnezeu...
Și când confuză am rătăcit cărarea,
El nu m-a părăsit atunci la greu.

Am învățat că orice încercare
Primită de la bunul Dumnezeu,
A fost să fie ca o îndreptare...
Păcatelor și sufletului meu.

Am învățat că tot de faci pe lume,
Să faci să-ți fie numai de folos,
Mereu să ierți, să faci doar fapte bune...
Și sufletul să ți-l păstrezi frumos!

Autor: Teona Ghinea Truta

Credința pentru copiii de toate vârstele

Adevăratele minuni

Un tânăr fără credință spunea mereu că el nu crede în minuni. Dar, într-o zi, mergând pe stradă, a întâlnit un om, care, plimbându-se încet, se oprea la tot pasul și, privind în dreapta și în stânga, exclama întruna:

– Doamne, ce minune! Ce minunății mi-a fost dat să văd!

– Nu te supăra, a întrebat necredinciosul, dar la ce te uiți și te minunezi așa de tare?

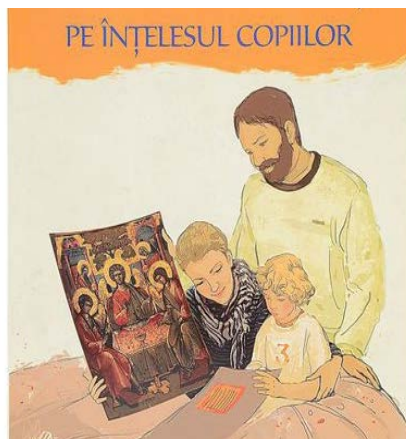
– Cum la ce? La floarea aceasta minunată! Și la copacul de acolo și, uite, privește norii, cât sunt de frumoși!

– Ce ți-e, omule, a mai spus necredinciosul, n-ai mai văzut flori sau copaci până acum? Ce, până acum nu te-ai mai uitat niciodată pe cer să vezi norii și păsările zburând?

– Nu!, a răspuns omul. Vezi dumneata, până astăzi am fost orb din naștere, însă, cu o săptămână în urmă, familia m-a adus în acest oraș la un medic celebru care m-a operat și m-a îngrijit cu multă dragoste. Chiar azi dimineață mi-a scos bandajele de la ochi și, după ce a văzut că nu mai am nimic și m-am vindecat complet, m-a lăsat să plec. De când am ieșit din spital, mă plimb însă pe străzi și nu mă mai satur să privesc atâtea lucruri frumoase, atâtea minuni.

Dumneata poate că, văzând în fiecare zi florile, copacii, oamenii din jurul tău, nici nu mai realizezi cât este de minunată această lume, cât este de uimitoare. Dar eu, eu o văd pentru prima oară și, crede-mă, niciodată nu mi-am imaginat ceva atât de frumos. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate aceste lucruri frumoase pe care le-a creat și pentru faptul că mi-a ajutat să pot, în sfârșit, să le văd și eu și să mă bucur de ele. Dar, dacă tot ne-am întâlnit, spune-mi încotro găsesc o biserică, fiindcă vreau să aprind o lumânare și să mulțumesc Domnului pentru minunea pe care a făcut-o cu mine.

Impresionat de cuvintele omului, necredinciosul l-a însoțit pe acesta până la bisericuța apropiată. Au intrat împreună, au aprins câte o lumânare și au început să se roage încet, în fața unei icoane. În sufletul său, omul necredincios atunci a

înțeles că nu lumea era de vină, ci el. Toate erau pline de frumusețe, toate erau minuni, dar el nu știa să le vadă. Trecea pe lângă ele fără să le observe.

Ce minune este mai frumoasă decât o floare ce se deschide, oferindu-și parfumul? Poate cineva să arate o minune mai mare decât dragostea și devotamentul unei mame pentru copilul ei? Este cineva atât de crud încât să nu simtă dragostea, minunea minunilor?

Adevăratele miracole nu trebuie să le vezi, ci să le simți. Și în orice creștin se întâmplă un miracol atunci când, apropiindu-se de ceilalți prin dragoste, simte cum se apropie de Dumnezeu.

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri creștin-ortodoxe”, Editura: Aramis, 1998

Rugăciune pentru copiii mei

Doamne, atât de mult mi-am dorit să
fiu binecuvântată

Și pântecele-mi să poarte o viață în el,
Încât Doamne, Tu pus-ai mica viață
Și mi-ai dat Doamne primul băiețel.

Apoi, tot Tu, ai mai făcut încă o
minune
Și pântecele mi-a fost iarăși plin,
Deși am fost cam egoistă, acum pot
spune,
Căci Tu mi-ai dat un dar măreț, sublim.

Când eu nu mai credeam că va să vină
Și timpul meu, parcă trecut era,
Tu ai mai vrut o viață ca să vină
Ca să îmi fie plină viața mea.

Mi-ai dat copii - ca flori într-o grădină,
Pe care trebuie ca să le cresc
Și sper să-i cresc doar spre Lumină
Și-n cer să fiu cu ei, eu îmi doresc.

Nu vreau să-i am doar pentru o clipă,
Căci clipă este viața pe pământ,
Tot ce-i aici e vag și e risipă,
În cer eu vreau cu ei să fiu, să cânt.

Te rog, Doamne, învață-mă pe mine
Să-i cresc cu gândul doar spre Tine,
Căci îi iubesc și vreau în veșnicie
Să ți-i aduc pe câteștrei în brațe Ție.

Autor: Emilia Dana Dinescu

Sfânta Mare Muceniță Marina

Sfânta Mare Muceniță Marina s-a născut în Antiohia Pisidiei, din părinți de neam bun, dar nu binecredincioși, fiind întunecați cu păgânătatea elinească. Tatăl ei, cu numele Edesie, era slujitor idolesc. După moartea mamei sale, Marina rămânând orfană încă din scutece, tatăl său a dat-o la o doică care petrecea într-un sat departe ca la 15 stadii de cetate. Edesie, tatăl ei, aflând că fiica lui, Marina, a crezut în Hristos, a urât-o și o socotea nu ca pe o fiică, ci ca pe o străină.

În acel timp, s-a întâmplat că eparhul părților Răsăritului, Olimvrie, un muncitor cumplit al creștinilor, mergea spre Antiohia Pisidiei.

Iar eparhul, auzind că fecioara este creștină, îndată, ca unul ce avea stăpânire de la împărați asupra creștinilor ca să-i muncească, a poruncit ostașilor să o ia pe dânsa și să o ducă în cetate după dânsul, însă cu cinste, pentru că auzind cuvintele ei cele feciorești cu bună înțelegere, mai mult a iubit-o pe ea, nădăjduind ca, prin îngrozirea muncilor, să o întorcă degrab de la Hristos și să o aducă spre a sa voie.

A doua zi, eparhul, șezând la judecată înaintea poporului, a poruncit ca mai întâi s-o aducă pe Sfânta Marina la întrebare, pentru că gândul lui era la dânsa. Apoi a început a vorbi cu îmbunări către dânsa, zicând: „Te rog, ascultă-mă pe mine și adu jertfă zeilor, ca să-ți fie bine, pentru că multe averi și bogății vei lua îndată și vei fi mai fericită decât cele de o vârstă cu tine și mai cinstită decât toate femeile din cetatea aceasta”. Dar Sfânta Marina i-a răspuns: „Eu, învățându-mă a cunoaște pe Tatăl cel ceresc și pe Unul născut Fiul Lui și pe Sfântul Duh, pe Unul în Treime Dumnezeu cel adevărat și viu; și deprinzându-mă a mă închina Lui și a-I aduce jertfă de laudă totdeauna, nu mă voi închina zeilor voștri.”

Auzind eparhul cuvintele îndrăznețe ale Sfintei Marina și socotindu-le drept ocară mare și spre necinstea lui, s-a umplut de mânie și îndată a poruncit să dezbrace hainele de pe mireasa lui Hristos, s-o întindă la pământ și s-o bată fără cruțare cu vergi. Iar a doua zi, eparhul Olimvrie iarăși a șezut la judecata sa cea necurată și nedreaptă, adunându-se la priveriște tot poporul.

Deci, poruncind el ca s-o scoată pe muceniță din temniță, a pus-o înaintea sa la întrebare. Și văzând-o cu fața luminoasă și cu tot trupul întreg și sănătos, neavând nicio urmă de rănilor cele de ieri, s-a mirat foarte tare și tăcea uimit, nepricepând

cum mucenița, care ieri a fost rănită peste tot, într-o noapte s-a tămăduit atât de desăvârșit. Încă se mira și poporul de acea minunată tămăduire. Deci unii ziceau că mare este puterea lui Hristos, iar alții o numeau pe aceea vrajă.

Deci, au spânzurat-o din nou la muncire și, aducând lumânări aprinse, îi ardeau spatele și coastele, iar ea, afundându-și mintea în Dumnezeu cu rugăciunea ce o făcea în taina inimii ei, răbda acele chinuri în tăcere. Și a fost arsă ca un cărbune și friptă ca niște carne de mâncare. Iar după ce au luat-o de la muncire abia vie, a strigat cu glas mare: „Doamne, m-ai învrednicit pe mine pentru numele Tău a trece prin foc, învrednicește-mă a trece și prin apa Sfântului Botez, ca, spălându-mă de păcate, să mă duci într-o împărăția Ta!”. Iar muncitorul, auzind că mucenița a pomenit de apă, a zis: „Iată, însetează, ticăloasa! Se cade a o adăpa pe dânsa”.

Deci a poruncit să tragă un poloboc foarte mare și să-l umple cu apă și să arunce într-însul pe mucenița legată, ca, afundându-se în apă, să se înece.

Așa rugându-se mucenița, slujitorii au aruncat-o în polobocul cel plin de apă și, afundând-o, voiau să o înece. Dar îndată s-a cutremurat pământul și legăturile muceniței s-au dezlegat, iar slujitorii, cuprinși de mare frică, au fugit de lângă poloboc, pentru că venise de sus o rază de lumină negrăită deasupra capului sfintei și i s-a arătat iarăși acea porumbiță albă pe care o văzuse mai înainte pogorându-se din înălțime în chipul soarelui. După aceasta, eparhul a osândit-o pe muceniță a fi tăiată cu sabia. Și fiind scoasă Sfânta Marina la locul cel de tăiere, a cerut puțină vreme la cei ce o duceau și, întorcându-se spre poporul cel ce venea după dânsa, îi sfătuia pe toți să cunoască pe Unul adevăratul Dumnezeu, făcătorul lor și să fugă de înșelăciunea diavolească și de pierzarea închinării la idoli. Deci și-a plecat cinstitul său cap sub sabie și astfel a fost tăiată, iar sufletul i s-a luat cu mâinile Domnului și a fost dus în locașurile cerești.

Așa și-a sfârșit nevoița muceniei sale Sfânta Mare Muceniță Marina, în a 17-a zi a lunii iulie. Pătimirea ei a scris-o cel ce a văzut-o cu ochii, robul lui Dumnezeu Teotim, care a privit la toate muncile ei și s-a învrednicit a fi văzător al acelor vedenii, care i s-au descoperit sfintei.

El a dat acestea credincioșilor spre folos și spre cinstea și pomenirea iubitei mirese a lui Hristos, Marina și spre slava iubitorului de oameni, Hristos, Mântuitorul nostru, Căruia împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, să-I fie cinste și slavă, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Iulie 2022

1 V †) Sf. Ier. Leontie de la Rădăuți; Sf. Mc. doctori fără de arginți, Cosma și Damian

2 S † Aducerea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu în Vlaherne;

†) Sf. Voievod Ștefan cel Mare

3 D **Sf. Mc. Iachint; Sf. Anatolie, Patriarhul Constantinopolului**

Duminica a III-a după Rusalii (Despre grijile vieții); Ap. Romani V, 1-10; Ev. Matei VI, 22-23; glas 2, voscr. 3

4 L Sf. Andrei, Arhiep. Cretei; Sf. Cuv. Marta

5 M † Cuv. Atanasie Atonitul; Cuv. Mc. Ciprian

6 M Cuv. Sisoe cel Mare; Sf. Mc. Lucia; Sf. Mc. Arhip și Filimon

7 J †) Sf. M. Mc. Chiriachi; Cuv. Toma din Maleon și Acachie

8 V Sf. M. Mc. Procopie; Sf. Mc. Epictet și Astion

9 S † Cinstirea Sf. Icoane a Maicii Domnului Îndrumătoarea de la Mănăstirea Neamț; Sf. Sfințiți Mc. Pangratie și Chiril; Sf. Mc. Andrei și Prov

10 D **Sf. 45 de Mc. din Nicopolea Armeniei; Sf. Mc. Apolonie, Vianor și Siluan**

Duminica a IV-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului); Ap. Romani VI, 18-23; Ev. Matei VIII, 5-13; Ioan XVII, 1-13; glas 3, voscr. 4

11 L Sf. M. Mc. Eufimia; Sf. Olga, împărăteasa Rusiei; Cuv. Leon din Mandra

12 M † Cinstirea Sf. Icoane a Maicii Domnului Prodromița de la Muntele Athos; Sf. Mc. Proclu și Ilarie; Sf. Veronica

13 M Soborul Sf. Arhanghel Gavriil; Cuv. Ștefan Savaitul; Cuv. Sara

14 J Sf. Ap. Achila; Sf. Mc. Just și Iraclie; Cuv. Nicodim Aghioritul

15 V Sf. Mc. Chiric și Iulita; Cuv. Iosif, Arhiep. Tesalonicului; Sf. Vladimir, Luminătorul Rusiei

16 S Sf. Sfințit Mc. Atinoghen cu cei 10 ucenici ai săi; Sf. Mc. Avudim și Faust

17 D **Sf. M. Mc. Marina; Sf. Ier. Eufrasie**

Duminica a V-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei); Ap. Romani X, 1-10; Ev. Matei VIII, 28-34; IX, 1; glas 4, voscr. 5

18 L †) Sf. Mc. Emilian de la Durostor; Sf. Cuv. Pamvo

19 M Cuv. Macrina, sora Sf. Vasile cel Mare; Cuv. Die

20 M †) **Sfântul și Slăvitul Prooroc Ilie T esviteanul**

21 J Cuv. Simeon și Ioan Pustnicul; Sf. Prooroc Iezechiel; †) Cuv. Rafail și Partenie de la Agapia

22 V Sf. Mironosiță, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena; Cuv. Mc. Marcelia

23 S Aducerea Moaștelor Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Trofim și Teofil

24 D **Sf. M. Mc. Hristina; Sf. Mc. Ermoghen**

Duminica a VI-a după Rusalii (Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Romani XII, 6-14; Ev. Matei IX, 1-8; glas 5, voscr. 6

25 L Adormirea Sf. Ana, mama Preasfintei Născătoare de Dumnezeu; Cuv. Olimpiada și Eupraxia

26 M Sf. Sfințit Mc. Ermolae; Sf. Mc. Paraschevi din Roma; †) Sf. cuv. Ioanichie cel Nou de la Muscel

27 M † Sf. M. Mc. și Tămăduitor Pantelimon; Cuv. Antuza

28 J Sf. Ap. și diac. Prohor, Nicanor, Timon și Parmena

29 V Sf. Mc. Calinic, Mamant și Veniamin; Sf. Mc. Teodota cu fiii săi

30 S Sf. Ap. Sila, Silvan, Crescent, Epenet și Andronic; Sf. Mc. Iulita; Sf. Mc. Valentin

31 D **Sf. și Dreptul Evdochim; Lăsata secului pentru Postul Adormirii Maicii Domnului**

Duminica a VII-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul IV Ecumenic; Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum); Ap. Romani XV, 1-7; Ev. Matei IX, 27-35; Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 7

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Ce ne este de folos?	1
Ploaia, agheasma cu care ne sfințește Dumnezeu	4
Războiul din noi	6
Omagiu părintelui Nicolae Steinhardt	7
Ne-am transformat viața în iad și vrem să ne simțim ca-n rai... 9	
Cereți ajutorul doctorului, dar rugați-vă, totodată, Domnului și sfinților Lui	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfânta Mare Muceniță Marina	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424